

De
NIEUWE
WENDY

JAMI LEIGH

JEWEL BOOKS

*Voor omama,
met wie ik dit avontuur graag had willen delen.*

DE NIEUWE WENDY

Eerste druk, februari 2022

© 2022 Jami Leigh

© 2022 Uitgeverij Jewel Books

Omslag ontwerp: Bookstagraphics

Grafisch design: Bookstagraphics

ISBN 9789083194400

NUR 285

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij Jewel Books.

www.jamileigh.com

www.jewelbooks.nl

JEWEL BOOKS

“Wendy,” he continued, in a voice that no woman has ever yet been able to resist, “Wendy, one girl is more use than twenty boys.”

— J.M. Barrie, Peter Pan

Hoofdstuk 1

SARINA

Ik wou dat ik nooit had leren vliegen. Dat mijn blije gedachten veilig in mijn hart waren opgesloten. Dat ik nooit het kriebelende gevoel in mijn benen had leren kennen, vlak voordat ze loskomen van de grond. Of verslaafd was geraakt aan het onbetaalbare gevoel van vrijheid wanneer je zweeft op de wind. En dat, wanneer je weer met je voeten op de vaste grond staat, dat sterke verlangen in je opborrelt om het nog een keer te doen. En nog een keer. En nog een keer. Want dat is wat wij elke nacht deden, mijn tweelingzusje en ik. Het was ons geheim en dat maakte het nog zoveel leuker. Twee giechelende meisjes vliegend door de lucht, over de daken, langs de toppen van de bomen om vervolgens weer veilig terug te keren door het dakraam van onze slaapkamer. Had ik dat maar nooit geleerd. Dan had ze nu nog geleefd. *Had ik maar...*

De wind creëert subtiele rimpels in het water. Rimpels die in mijn hoofd overslaan tot woeste golven, en overgaan tot een donkere massa die alles opslokt wat op zijn pad komt. Bekende vibraties trekken vanaf mijn tenen omhoog en sijpelen door tot in mijn

vingertoppen, als duizenden beestjes die zich onder mijn huid verzamelen en me langzaam van binnenuit verteren. Een vergelijkbaar gevoel als dat van acht jaar geleden, alsof mijn lichaam me wil waarschuwen voor iets. Het is dat ik geboren ben als een Wendy, anders zou ik denken dat ik ziek ben. Maar dat is een van de weinige dingen die we wel zeker weten: Peters en Wendy's worden niet ziek.

Ik zet een stap naar voren, waardoor ik nog maar drie stappen verwijderd ben van het meer. Ik heb meteen spijt.

Mijn ademhaling versnelt, waardoor ik niet eens meer zeker weet of het me nog zal lukken normaal in- en uit te ademen. Ik dwing mezelf te blijven staan en spreek mezelf moed in. *Het is maar water, Sarina. Er kan je niets overkomen. Je bent nog op een veilige afstand.* Ik focus me op het bos aan de overkant, in een poging om mijn kalmtte terug te vinden. De blauwe bladeren van de winter dansen op de wind. Ze bieden me weinig troost.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik lichtelfen om me heen fonkelen als kleine zonnetjes. Ze dansen, ze zingen, ze fluisteren iets in mijn oor – maar de betekenis ervan dringt niet tot me door.

Plotseling grijpt iemand mijn hand stevig beet. Lange nagels priemen in mijn huid terwijl ik naar achteren word gesleurd, steeds verder van het water vandaan. Ik zie nog net hoe de lichtelfen paniekerig over het meer wegvliegen. Hun licht doet het water fonkelen alsof de krachtige zomerzon erop schijnt.

Moeders hoge stem klinkt boven de pieptonen van de lichtelfen uit. 'Sarina! Waar ben je mee bezig?' Ze draait me naar zich toe en legt haar handen om mijn gezicht. Haar ogen boren zich in de mijne – groen als het jonge gras, net als die van mij. Gekrulde, gouden lokken vallen langs haar hartvormige gezicht en haar wangen hebben een rode kleur gekregen waardoor ik me meteen schuldig voel.

Mijn ademhaling keert terug naar een normaal tempo. Ik slik en

pers uiteindelijk een antwoord uit mijn droge mond. ‘Niets in het bijzonder, moeder. Ik keek gewoon naar het meer.’

Haar handen glijden van mijn gezicht en ze kijkt fronsend om zich heen, waardoor de rimpels in haar gezicht toenemen. ‘Zonder lijfwacht?’

Als je een lijfwacht op elke hoek van ons huis en terrein ‘zonder lijfwacht’ kunt noemen, dan... ja.

‘Ik heb Zed om een beetje privacy gevraagd.’

‘Dat kan prima binnenshuis, toch? Alsjeblieft, Sarina, je weet dat ik het niet fijn vind als je zomaar naar buiten gaat. Zeker niet zonder Zed of een andere lijfwacht in de buurt. Wat als...’ Ze slikt haar laatste woorden in.

Ik kan wel raden wat ze wil zeggen: wat als iemand erachter komt dat ik een Wendy ben? Wat als iemand me hier vindt, helemaal verstopt naast een vervloekt bos – hoewel niemand hier ooit durft te komen? Of nog erger: wat als de Radicalen me te pakken krijgen?

Dat laatste scenario is iets waar ik het meest voor vrees. Ze zouden me genadeloos ombrengen. Toch schat ik de kans klein in, gezien alle maatregelen die de Raad heeft genomen om ons – mij – te beschermen.

‘Binnenshuis is prima. Ik zal het niet weer doen,’ lieg ik. Het liefst had ik haar verteld dat het landhuis, waar met gemak twintig gezinnen in kunnen leven, krapper aandoet dan het krot waar we acht jaar geleden nog in woonden. Maar dat is een strijd die ik lang geleden al heb opgegeven.

De rimpels op moeders voorhoofd trekken langzaam weg en na een diepe zucht toont ze me een vriendelijke glimlach. ‘Kom, dan gaan we je klaarmaken voor het feest. Je bent alweer negentien.’ Haar stem verraadt dat ze daar niet per se blij mee is. Eén jaar minder om een Peter te vinden. Eén jaar dichterbij mijn vrijheid.

Maar bovenal, één dag die ons er ieder jaar weer aan herinnert dat ik de storm wel heb overleefd en mijn zusje niet.

Ze slaat een arm om mijn schouder en drukt me tegen zich aan, terwijl ik gehoorzaam met haar mee naar binnen loop.

De waarschuwende rillingen in mijn lichaam verdwijnen niet.

‘Je ziet er schitterend uit,’ zegt moeder terwijl ze aan de tule van mijn rok plukt. De jonge vrouw met de bleke huid die naar me terug staart vanuit de met goud omlijste spiegel zou zichzelf niet zo beschrijven. De jurk is prachtig, dat wel. Het satijn, dat verstikkend strak om mijn middel is gewikkeld, schittert dankzij het zonlicht dat naar binnen schijnt, en de lila tinten contrasteren mooi met mijn honingblonde krullen. De kapmouwjes geven me echter een onterecht gevoel van veiligheid, terwijl ik me pijnlijk bewust ben van mijn grotendeels blote rug.

Een vrolijk gefluit vult de kamer. Mijn mondhoeken schieten onwillekeurig omhoog als ik naar het vogeltje kijk dat gezellig op haar stokje heen en weer wiegt. Zuzu is in een goede bui vandaag.

‘O, nee!’ Met een snelle beweging klapt moeder het deurtje van de gouden kooi dicht. De schelle klanken van metaal op metaal verstoren Zuzu’s gefluit en er valt een akelige stilte. ‘Straks vliegt ze weg.’

‘Dat doet ze niet,’ zeg ik, bitser dan bedoeld.

‘Dat weet je niet. Op het moment dat ze haar vleugeltjes denkt te kunnen gebruiken, gaat ze ervandoor. Ze is nog veel te zwak om de boze wereld te betreden.’

‘Geen zorgen, moeder.’ Ik weet een zucht te onderdrukken. ‘Zuzu weet dat het hier veiliger is, daarom blijft ze ook gehoorzaam zitten.’

Moeder draait zich naar me om en staart me enkele seconden doordringend aan. Haar glimlach past niet bij het vuur in haar ogen. ‘Ik hoop het.’

Ik weet het zeker, dat heeft Zuzu mij zelf verteld.

Ik glimlach ook en hoop dat ik haar niet net zo uitdagend aankijk.

Wanneer moeder mijn kamer heeft verlaten, zet ik het deurtje van de kooi weer wagenwijd open. Zuzu kijkt me met een schuin kopje aan en hervat haar gefluit. ‘Vergeef het haar, ze snapt het gewoon niet.’

Ik zal het moeder ook nooit kunnen vertellen. Niemand mag het weten. Zelfs Zed weet niet dat ik mijn Gave voor het eerst sinds jaren heb gebruikt. Zodra je een geheim hardop vertelt, wordt het echt, en ik blijf graag nog even in die droom hangen.

Het duurt nog ruim een uur voordat het feest begint. Ondertussen nemen de rillingen steeds meer toe. Eerst waren ze oppervlakkig, maar nu schreeuwt elk lichaamsdeel dat er iets staat te gebeuren. De vraag is alleen: wat? Had moeder gelijk? Ben ik niet voorzichtig genoeg geweest? Of heeft de Raad dan toch eindelijk een Peter gevonden? Beide gevallen zijn op zijn zachtst gezegd ongunstig.

Ik open de brede deuren naar onze bibliotheek en neem de vertrouwde, muffe geur van de boeken in me op. Mijn ogen moeten wennen aan het duister, veroorzaakt door de dikke gordijnen die voor de hoge ramen hangen.

‘Mag je hier wel zijn, Sarina?’ klinkt een jongensstem. Nee, de stem van een man inmiddels.

Stilletjes sluit ik de deuren achter me, draai ze op slot en leun ertegenaan. ‘Wel met mijn persoonlijke lijfwacht.’ Ik onderdruk een glimlach wanneer mijn oog op Zeds statige houding valt: zijn armen achter zijn rug geslagen en zijn borst vooruit. Zijn lichtbruine haren zijn zoals altijd netjes naar achteren gekamd. Ik baal ervan dat ik zijn betoverende, ijsblauwe ogen niet goed kan zien in het donker. In het zwakke licht van de paar stralen die langs de gordijnen

kruipen, bespeur ik nog net de bescheiden glimlach die mijn hart altijd sneller doet kloppen.

Ik spring in Zeds armen en rust mijn hoofd op zijn borst. Hij slaat zijn sterke handen om mijn middel en neemt zo een deel van de spanning bij me weg. Maar de rillingen blijven, alsof ze me eraan willen herinneren dat ik ook bij Zed niet veilig ben. Nooit zal zijn.

‘Gaat het?’ vraagt hij.

Langzaam schud ik mijn hoofd. Soms wens ik dat ik mijn tranen de vrije loop kan laten, maar dat ben ik al lang verleerd. Het brengt mijn ouders alleen maar in de problemen. Want een blijde Wendy is een machtige Wendy, en dat is wat de Raad van mij verlangt. Alles voor mijn geluk.

‘Ga met me mee,’ zeg ik.

Zed snuift geamuseerd. ‘Oké, waarheen?’

‘Geen idee.’

‘Die plek ken ik niet.’

Normaal gesproken zou ik lachen of hem een geïrriteerde blik toewerpen, maar vandaag is anders. ‘Naar een plek hier ver vandaan, waar niemand ons ooit zal kunnen vinden. Gewoon, jij en ik, samen.’

Zed stapt naar achteren, zijn handen rustend op mijn schouders. Hij kijkt me met grote ogen aan. ‘Je wil weglopen?’

Ik haal diep adem en raap de moed bijeen om hem te antwoorden, maar wanneer ik de verontwaardiging in zijn ogen aflees, haal ik mijn schouders twijfelachtig op.

‘Dat kun je je ouders niet aandoen,’ zegt hij.

‘Ik weet het, maar...’

‘Laten we het op de juiste manier doen, zoals gepland. We wachten tot je eenentwintigste, tot je Gave is verdwenen. Dan kan ik je officieel ten huwelijk vragen.’

Ik snuif. Het is niet mijn bedoeling sarcastisch te reageren,

maar het gebeurt gewoon. ‘Wat als ze een Peter vinden? Dan ben ik verplicht met hem te trouwen.’ Mijn ogen zoeken de zijne op. ‘Als jij een Peter was, had ik meteen ja gezegd.’

‘Natuurlijk, wie kan hier nou nee tegen zeggen?’ zegt Zed met een ondeugende grijns, wijzend naar zichzelf. ‘Maar maak je geen zorgen, ze hebben al jaren geen Peter gevonden. Of een Wendy, wat dat betreft.’

‘De Raad heeft mij gevonden.’ Ik strijk een lok uit mijn gezicht en wind deze om mijn vinger. De rillingen kruipen omhoog en slaan op mijn keel. ‘En zelfs als dat wonder boven wonder niet gebeurt... Wie zegt dat mijn Gave echt verdwijnt als ik eenmaal eenentwintig ben? Of dat de Raad me met rust zal laten na alle moeite die ze in mij hebben gestoken?’

‘De legende zegt –’

‘Er is al jarenlang niemand meer die dat kan bevestigen.’ Zed kijkt me met grote ogen aan, en ik schrik van mijn eigen felheid. ‘Sorry... Ik bedoel, het was fijn geweest als mijn vader of moeder kon bevestigen dat mijn Gave daadwerkelijk verdwijnt over twee jaar. Maar zij zijn nooit een Peter of Wendy geweest en de vorige Wendy van Helidan is zo’n vijftig jaar geleden verdwenen, dus die kan het me ook niet vertellen. Net zoals de vorige Peter die vlak daarna verdween.’

De Raad heeft me alles verteld over de vorige Wendy, Leilani Lew, en haar Peter, Magnus Lew. Geschiedenislessen zijn nu eenmaal verplicht als je de nieuwe regeerder wordt van Helidan – één van de grootste landen op Lumin. In het begin van Leilani’s regering hebben zij en haar man een groot aandeel gehad in de vrede in ons land. Ook met de landen om ons heen, en zelfs met de Nox – metalen beesten waar Zed nog tegen gevochten heeft – wisten ze een pact te sluiten.

Dat zou ik nooit kunnen. En behalve kunnen, zou ik het ook niet willen. De gedachte alleen al dat ik over Helidan zou moeten regeren met iemand die ik niet eens ken, laat staan waar ik van hou...

Zed wrijft liefkozend over mijn bovenarmen. ‘Natuurlijk hoop ik dat de Raad geen Peter vindt. Ik wil je niet kwijtraken.’ Hij probeert kalm te klinken. Toch ontgaat de subtiele trilling in zijn stem me niet. ‘Maar als je wel zou trouwen met een Peter, dan is het voor mij een troost om te weten dat je nooit oud zult worden en sterven.’

‘Ik zal jou zien sterven.’ Ik priem mijn nagels in mijn handpalmen om me af te leiden van de pijn rondom mijn hart en rust mijn hoofd op Zeds borst.

‘Het komt wel goed.’ Hij haalt een hand door mijn haar en kust zachtjes mijn kruin. Elke keer als hij dat doet, voelt het alsof hij me in een warme deken wikkelt. ‘Weglopen...’ mompelt hij, alsof dat het absurdsten idee van de eeuw is.

‘Het spijft me. Ik meende het niet,’ zeg ik. ‘Niet echt. Het is niet dat ik mijn ouders pijn wil doen, het is gewoon...’

Zed duwt me zachtjes van zich af, pakt mijn handen beet en strijkt liefdevol over mijn knokkels. ‘Ik weet het. Vertrouw me nu maar, het komt wel goed.’

Hoofdstuk 2

SULA

Ik geniet van het snerpende geluid van metaal op metaal en ik dans op het ritme van de zwaarden. Door de bekende choreografie weet ik mijn dolk in mijn linkerhand zo te bespelen en samen te laten werken met het zwaard in mijn rechterhand dat ik de sabel uit de handen van mijn geduchte tegenstander sla. Ik trap hard tegen zijn buik waardoor hij uit balans raakt en een met een flinke smak op het dek terecht komt. Zijn knot raakt los en zijn donkerblonde haren wapperen in de wind. Grijnzend richt ik de punt van mijn zwaard op zijn keel. ‘Nog laatste woorden, kapitein?’

Zweetdruppels glijden van Ax’ gezicht en hij trekt zijn volle wenkbrauwen op. ‘Ja,’ zegt hij buiten adem, en hij grijnst terug. ‘Gefeliciteerd met je verjaardag, Sula.’

Enkele seconden kijk ik verbaasd in zijn donkerblauwe ogen – de kleur van de zee om ons heen – en steek dan geïrriteerd mijn wapens terug in hun schedes. Mopperend loop ik van hem weg en trap tegen een mast.

Ax lacht. Nee, hij lacht me *uit*. ‘Je dacht toch niet dat ik deze dag zomaar voorbij liet gaan?’

‘Je hebt me laten winnen. Dat is geen overwinning. Laat staan een “cadeau”, als dat je bedoeling was.’ Ik draai me om en kijk hem kwaad aan. ‘Hoe vaak moet ik nog zeggen dat ik geen cadeaus wil? Zeker niet vandaag.’

Ax staat op en veegt het stof van zijn zwarte broek. ‘Ongeveer net zo vaak als ik jou eraan moet herinneren dat je te snel in de aanval gaat.’

‘Verdorie, alweer? Ik dacht dat ik me goed had ingehouden vandaag.’ Ik zucht. ‘Fijn. Dit maakt mijn nep-overwinning alleen maar erger.’

Ax haalt verslagen zijn schouders op, maar weet zijn glimlach niet te verbergen. ‘Volgend jaar verzin ik wel een beter cadeau.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Als je het maar laat.’

Het schip deint zachtjes heen en weer op de golven. De gouden verf dat van de spiraalvormige balustrade afbladdert, herinnert me aan de voormalige glorie van de Blue Hazard.

‘Alhoewel...’ Langzaam loop ik naar Ax toe en kom vlak voor hem tot stilstand. Voorzichtig schraap ik mijn nagel over zijn stoppelbaard en zet mijn verleidelijkste blik op. ‘Als je me per se een cadeau wil geven...’ Voordat ik het beseft komen mijn voeten van de grond, waardoor onze gezichten nog maar een duimbreedte van elkaar verwijderd zijn. Hij kijkt me onbewogen aan. Mijn hart begint sneller te kloppen bij de gedachte dat mijn lippen ieder moment de zijne kunnen raken, en ik sluit als vanzelf mijn ogen.

Hij legt zijn brede handen op mijn schouders. Ik kan zijn warme adem al voelen als hij nog dichterbij me toe leunt. Een gloed van vuur trekt door mijn lichaam en mijn adem stukt in mijn keel. Vlak voordat onze lippen elkaar raken, duwt hij me zachtjes naar beneden en beland ik met beide voeten terug op het dek. ‘Te jong,’ grijnst hij.

‘O, kom op! Wat is nu zeven jaar...’

Een van de bemanningsleden komt hijgend het dek opgerend en we draaien ons abrupt om. ‘Kapitein Bri–’ Nanook slaat geschrokken een hand voor zijn mond en herstelt zich dan net op tijd. ‘Kapitein Ax, we hebben je hulp nodig.’

Ax veegt het zweet van zijn voorhoofd, terwijl de speelse uitdrukking op zijn gezicht vervangen wordt door een serieuze. Hij draait zich om en loopt Nanook achterna. Met een bonzend hart volg ik hen met mijn blik tot ze verdwijnen nabij de bezaansmast achteraan het schip.

Wat zou er nu weer stuk zijn?

Plotseling stroomt een waarschuwendende golf van rillingen door mijn lichaam en ik spring nog net opzij voordat een enorme plons water op het dek terecht komt. Een sterke visgeur doordringt de lucht, waardoor ik zoveel mogelijk door mijn mond probeer te ademen. Ik kan het bijna proeven; alles eraan maakt me misselijk.

Kwaad draai ik me om naar het monster met het onschuldige gezicht van een jonge vrouw. Haar onnatuurlijk rode haren lichten fel op in de zon, als een rijpe aardbei. Haar volle lippen hebben dezelfde kleur als haar haar. Ik vraag me al jaren af hoe haar make-up blijft zitten, terwijl ze het grootste gedeelte doorbrengt in de zee. ‘Flikker op, Morysa. Is één dag rust te veel gevraagd?’

Ze grijnst breed en kijkt uitdagend mijn kant op. ‘Ik dacht dat je geen speciale behandeling wilde vandaag?’ De iriserende schubben van haar vissenstaart verblinden me wanneer ze deze over de balustrade van het schip gooit. De handeling ziet er misschien onelegant uit, maar haar figuur is jaloersmakend mooi wanneer ze op de leuning zit – haar slanke vingers gebogen op het hout en haar volle boezem vooruit.

Ik negeer haar en kijk of ik Ax kan vinden tussen de bemanning.

‘Geef het op,’ zegt ze, wanneer ik het bakdek wil verlaten. ‘Hij wil een vrouw, geen kind.’

Ik sla mijn ogen ten hemel en heb de neiging om gewoon weg te lopen, maar... wie hou ik voor de gek? Natuurlijk maak ik graag van de gelegenheid gebruik om haar terug te pakken. Ik trek een wenkbrauw op en toon haar dezelfde zelfvoldane blik die ze mij toewerpt. ‘Precies. Dus ook geen bejaarde.’

Morysa’s oogwit wordt pikzwart, alsof er een inktvis in spuit, maar de violette kleur van haar iris blijft intact. Ik ben blij dat zeemeerminnen geen vloek kunnen uitspreken, anders had ze me inmiddels veranderd in een mossel en me op de bodem van de zee achtergelaten.

Voor de zekerheid zet ik een stap achteruit, want krabben kan ze wél met die abnormaal lange nagels.

‘Is dat hoe je degene bedankt die je leven heeft gered?’ vraagt ze.

Ik barst in een sarcastisch lachen uit. ‘Nadat je me bijna had vermoord in de storm die jij zelf hebt opgeroepen zeker?’ Langzaam klap ik enkele keren in mijn handen. ‘Bravo, blobvis.’

‘Galbak.’

‘Gladde aal.’

‘Aardvarken.’

‘Galgen –’

‘Dames!’ Ax’ stem snijdt dwars door onze scheldpartij heen. Jammer, want ik had nog heel wat goede koosnaampjes voor Morysa klaarliggen. ‘Dat is genoeg voor vandaag. Wanneer houdt deze strijd tussen jullie eens op?’ Ik wil net mijn mond opentrekken, als Ax de vraag zelf al beantwoordt. ‘Laat me raden: wanneer de Zonneviering en Nachtracht op dezelfde dag vallen?’

‘Zoiets,’ mompel ik.

Morysa heeft haar elegante houding in een oogwenk weer opgepakt. Haar boezem steekt nog verder naar voren dan eerst. ‘Is er iets wat ik voor je kan doen, mijn Ax?’ vraagt ze, haar stem zoeter dan mango.

Háár Ax? Kan iemand me een teiltje geven?

‘Behalve het mooie uitzicht zijn dat je al bent?’ Ax knipoogt charmant naar Morysa.

Laat dat teiltje maar. Dit gaat verder dan misselijkheid. Ik geloof dat het zo ongeveer voelt om ziek te zijn. Ernstig ziek.

‘Maar nee,’ antwoordt Ax, zijn blik opeens bloedserieus. ‘Er zit een scheur in het bezaanzeil dat gerepareerd moet worden.’

Met mijn armen over elkaar geslagen wurm ik me kundig tussen Ax en Morysa in. ‘Alweer?’

‘Dat zeil is nog nooit gescheurd,’ zegt Ax.

‘Nee, vorige week was het het bramzeil. De week daarvoor zaten er houtwormen in de kombuis. Had Kalb niet gezegd dat we dat nét konden betalen met het geld van de vorige opdracht? Op deze manier kunnen we niet eens een volgende opdracht aannemen.’

Ax pakt me beet en trekt me tegen zich aan. Uit het niets walsen we zonder muziek op het dek. Zijn ene hand rustend op mijn onderrug, net boven mijn riem, en de ander geklemd om mijn rechterhand. Hij lacht ondeugend naar me en ik zink weg in zijn ogen. ‘Maak je niet zo druk, Sula.’

Mijn hart klopt wild, deels door zijn aanraking en deels door woede. ‘Dat doe ik wél. Ax, laat me los.’

Op de achtergrond hoor ik Morysa afkeurend snuiven, gevolgd door een plons.

Mooi, zijn we ook weer van haar af.

Ax draait me in het rond. Het ziet er ongetwijfeld knullig uit in mijn leren broek, maar rokken zijn nu eenmaal veel te onhandig op een schip. ‘Je houdt toch van dansen?’

‘Verander niet van onderwerp. Als het zo doorgaat kunnen we nooit naar de Onderwereld reizen.’

‘Ach, wat heeft een mens daar te zoeken?’

‘De Levensfontein, zodat we je kunnen genezen misschien?’

‘Het blijft een gok,’ zegt hij, terwijl hij me alle kanten op duwt en trekt.

‘Eentje die het waard is te wagen.’

‘We krijgen het geld wel.’

‘Wanneer? Als het te laat is? Het gif in je lichaam verspreidt zich steeds verder, Ax. Het is niet langer een zwart plekje op je kuit; je hele linkerbeen is pikzwart en een groot deel van je rechterbeen. Ik kan het proces vertragen met de Mizu kristallen, maar niet volledig tegenhouden. Zodra het gif eenmaal je hart bereikt...’

Ax’ glimlach verdwijnt langzaam. Zijn mondhoeken staan nog omhoog, maar de glans in zijn ogen is zo goed als verdwenen. ‘Het komt wel goed, Sula.’

Onwillekeurig rol ik met mijn ogen terwijl ik me probeer los te rukken uit zijn greep. ‘Als we een roof zouden plegen...’

‘Nee.’

‘Eentje maar, net zoals vroeger. Ik kan mijn Gave gebruiken om—’

‘Nee, Sula,’ zegt hij met verheven stem, zijn vingers strakker geklemd om de mijne. ‘We hebben het piratenleven afgezworen.’

Adem in. Adem uit. *Waarom neemt Ax dit niet serieus?* ‘Het doel heiligt de middelen. Overweeg het op zijn minst.’

Ax laat me los en stapt naar achteren. Zijn glimlach is nu volledig in het niets opgelost. ‘Zeg dat nooit meer.’

‘Maar het is waar.’

‘Nee, dat is het niet. Dit is mijn schip. We doen het op mijn manier en als dat jou niet bevalt, ben je vrij om te gaan.’

Hitte stijgt naar mijn wangen en ik zuig mijn onderlip naar binnen in de hoop dat ik de woorden die als maagzuur naar boven stromen kan bedwingen.

Tevergeefs.

‘Prima, kapitein *Brith*. Ademar had het nooit zover laten komen...’

Elk spoortje vriendelijkheid glijdt van Ax' gezicht af wanneer ik hem bij zijn achternaam noem. Zijn neusgaten verwijden, terwijl hij luid in- en uitademt.

Het zweet breekt me spontaan uit.

Verdorie Sula, hou toch eens je mond!

Langzaam en met gedempte stem, zegt Ax: 'Uit. Mijn. Zicht.'

Hoofdstuk 3

SARINA

Het lawaai van de zaal galmt door de meterslange hal, via de trap naar boven en bereikt mijn oren. Met elke stap die ik dichterbij zet, voel ik mijn bloed borrelen – alsof er onderhuids iets kriebelt. Ik probeer het te negeren, maar alle alarmbellen gaan af zodra ik voor de twee eiken deuren sta. Een uitdrukking van mijn moeder schiet door me heen. *Lach, Sarina. Lach door je angsten heen.* Terwijl een stemmetje in mijn hoofd schreeuwt: *Draai je om, ga weg hier!* En dat is wat ik ga doen.

Wanneer ik me omdraai, staar ik in twee vriendelijke, groengrijze ogen. De kraaienpootjes op vaders huid vernauwen wanneer hij me een glimlach toewerpt. ‘Hoi lieverd.’

Ik weet net op tijd een gillette in te slikken en haal dan opgelucht adem.

Ik haat dit, zou ik willen schreeuwen. Laat me alsjeblieft gaan!

Ik weet het, lees ik van mijn vaders gezicht af. Het is helaas niet anders.

En dat weten we allebei.

De Raad zou het nooit toestaan dat ik me van het feest terugtrek.

Het is niet alleen mijn verjaardag, maar ook een van de zeldzame momenten dat we gasten over de vloer hebben. Niet zomaar gasten, nee, het is een nauwkeurig samengestelde lijst met jongens tussen de zestien en eenentwintig jaar. Elk jaar stroomt er weer een nieuwe lading het huis binnen. Naïeve knulletjes die aangespoord worden door hun ouders om het hart van dit mysterieuze, rijke meisje te veroveren – wat ze niet zomaar zal lukken, want de Raad heeft maar één doel: een Peter vinden. Ze hopen dat mijn Gave het me vertelt als er een Peter in de buurt is. Ik heb geen idee of het zo werkt. Als het wel zo is, zou dat een goede verklaring zijn voor de vreemde rillingen van vandaag.

‘Zullen we samengaan?’ vraagt vader uiteindelijk. Hij wacht mijn antwoord niet af en klopt zachtjes op de deur.

De massieve deuren worden opengeslagen en hij steekt zijn arm naar me uit. Aarzelend leg ik mijn hand in de holte van zijn elleboog, waarna we stapvoets de ruimte betreden. De zoom van mijn jurk sleept achter me aan, als een kogel om de enkel van een gevangene.

Een man in dienst van de Raad kondigt ons formeel aan. ‘De heer Sarlan Luquen en zijn dochter, Sarina Luquen.’

Iedereen in de zaal draait zich naar ons om. Ik laat mijn blik over de ruimte glijden. Er zijn zeker wel een stuk of vijftien jonge mannen aanwezig, die me gretig in zich opnemen als hongerige wolven. Een groot deel zit met hun familie aan een lange, houten tafel links die bijna de gehele lengte van de kamer beslaat. De overige bezoekers zitten aan de ronde tafeltjes die verspreid over de rest van de ruimte staan. Elke tafel is versierd met roze en paarse bloemstukken.

De donkere, bijna eenvoudige kleding van de meeste gasten vormen een pijnlijk contrast met mijn opzichtige prinsessenjurk, waardoor ik me het liefst meteen omdraai en me in mijn kamer

verstop – en de avond is amper begonnen.

‘Hartelijk dank voor jullie komst deze avond.’ Ik dreun het jaarlijkse script op en maak een lichte buiging. ‘Het betekent veel voor me dat jullie hier allemaal zijn.’

Ze klappen. Op de een of andere manier doen ze dat altijd – de gasten dit jaar en de groepen van de vorige jaren. Iedereen lijkt het een eer te vinden om hier te mogen zijn. Soms vraag ik me af hoe ze over ons denken, hoe ze over mij denken. Maar dan leg ik de gedachte weer naast me neer, want na vanavond zal ik ze toch nooit meer zien.

Vader knijpt zachtjes in mijn hand en snelt dan naar de buffettafel rechts. Hij begint meteen op te scheppen en ik hou mijn hart vast wanneer hij de lepel met rode saus klungelig over het crèmekleurige tafelkleed naar zijn bord brengt. Ondanks dat ik het niet hoeft schoon te boenen, haat ik het toch dat de bedienden er naderhand zoveel werk aan zullen hebben.

Boven de tafel hangt een levensgroot donkerpaars lint waarop met witte letters *Gefeliciteerd Sarina* staat. Elk jaar opnieuw schiet dezelfde gedachte door mijn hoofd als ik dat lees. *Waarmee? Met het feit dat ik het al wel negentien jaar heb overleefd op Lumin?*

Moeder loopt naar me toe, haar zwarte jurk strak om haar smalle lichaam gewikkeld, en haar blonde krullen opgestoken. Ze ziet er piekfijn uit en een brede glimlach siert haar gezicht, zoals altijd. ‘Ah, Sarina, wat fijn dat je er bent!’

Wat ze eigenlijk bedoelt, is: *Eindelijk! Waarom duurde het zo lang?*

Vader zal het later ook wel moeten ontgelden.

Ze pakt mijn hand en sleept me mee door de zaal. ‘Er is iemand die je dolgraag wil spreken.’

En met *iemand*, bedoelt ze dus iedereen.

Het is fijn om te beginnen met een paar bekende gezichten

– enkele leden van de Raad. De onbekende gezichten geven me altijd een beklemmend gevoel.

‘Gefeliciteerd Sarina,’ zegt Hutch, het oudste lid van de Raad. ‘Fijn om je weer te zien.’ Zijn snor wiebelt met elk woord dat hij uitspreekt en de rimpels op zijn gezicht dansen vrolijk mee. Ik vind het altijd een komisch gezicht.

De jongeman die naast hem staat neemt me bewonderend in zich op. *Een nieuw lid?* Hij wendt zich tot Hutch en fluistert net te hard: ‘Dus zij wordt Helidans nieuwe Wendy?’

Hutch knijpt hem in zijn arm en legt hem met zijn ogen het zwijgen op.

Paniek slaat als een golf op me in, maar ik probeer niets te laten merken en steek mijn hand glimlachend naar hem uit. ‘Sarina.’

Niet Wendy.

‘Vergeef me, Sarina.’ Hij pakt mijn hand beet en drukt er een vluchtige kus op. ‘Ik ben Havok. In opleiding bij Hutch.’

Beheerst trek ik mijn hand terug – hoewel ik me het liefst van hem had losgerukt – en adem diep in.

‘Woorden zijn net als vuur, Havok.’ Moeders stem klinkt scherp. Een ander zou het niet van haar vriendelijke gezicht kunnen aflezen, maar ik weet dat ze behoorlijk kwaad is nu. ‘Eén vonk is genoeg om een heel bos in vuur en vlam te zetten.’

‘Het spijt me enorm, Adesia. Het zal niet weer gebeuren.’ Hutch plukt zenuwachtig aan zijn overhemd en geeft Havok een tik op zijn achterhoofd, die vervolgens een overdreven buiging maakt en duizendmaal zijn excuses aanbiedt.

Bezorgd kijk ik om me heen. Gelukkig is iedereen met iets of iemand anders bezig. Ik denk niet dat iemand Havok gehoord heeft.

Ik slaak een opgeluchte zucht wanneer Hutch en Havok verdwijnen in de menigte, en hoor mijn moeder hetzelfde doen. Ze strijkt

liefkozend over mijn schouder, alsof ze me gerust wil stellen. Ik weet dat ze voornamelijk zichzelf gerust wil stellen. Ondertussen bereid ik me mentaal voor op de volgende stroom mensen.

Sommige dingen wennen nooit.

In de hoek van de zaal staat een indrukwekkende fauteuil met leuning breder dan mijn bovenbenen als een troon neergezet. Ik vrees dat ik daar een groot deel van mijn avond zal doorbrengen.

De klok vertelt me dat er nog maar een uur voorbij is gegaan, terwijl ik zou zweren dat ik hier al een halve dag zit.

Ik probeer mezelf af te leiden van de alsmaar zeurende rillingen, door de instrumenten van de muziek in mijn hoofd te onderscheiden: viool, cello, contrabas, piano, hobo en in sommige nummers het irritante geklingel van een triangel. Dezelfde muziek van de Aardlingen die ieder jaar wordt gedraaid: Mozart, Vivaldi, Beethoven...

‘Dat ze daar nooit eens zat van worden,’ zeg ik tegen Zed, die over me waakt vanaf zijn positie achter mijn stoel. Het liefst had ik me naar hem omgedraaid zodat ik zijn knappe gezicht kon zien, maar het is beter om niets aan anderen te laten merken. Ik moet er niet aan denken wat er zou gebeuren als de Raad – of erger nog, mijn ouders – erachter komen dat onze relatie dieper gaat dan alleen Wendy en lijfwacht.

‘Niet iedereen kan muziek van de Aardlingen veroorloven, vrouwe.’ Zeds stem klinkt verder weg dan ik zou willen. En strenger. Hij laat niets doorschemeren van de lieve, grappige Zed die ik ken. Ik begrijp het wel, toch voel ik me daardoor altijd wat eenzaam.

Nu iedereen aan het eten is, durf ik ook aan mijn maaltijd te beginnen. Zuchtend verlaat ik mijn troon en keer weer met een vol bord terug. Terwijl ik probeer te genieten van de met honing gezoete worteltjes, speur ik de zaal af. Vader scheidt elke keer weer wat anders

op zijn bord, terwijl moeder hem afkeurend aankijkt. Hutch maakt verderop een praatje met een vrouw van zijn leeftijd, haar witte haren netjes opgestoken en bijeengehouden door een brede clip, terwijl Havok er ongemakkelijk naast staat. De rest van de mensen dineren en kletsen, terwijl sommigen zich op de dansvloer hebben gewaagd. Ik kan niets ontdekken dat de aanhoudende rillingen zou kunnen verklaren. Ook tijdens het kennismaken met de gasten heb ik niets vreemds opgemerkt.

Ben ik dan toch ziek? Begint mijn Gave al af te nemen nu ik negentien ben geworden?

Mijn blik wordt getrokken door twee donkere ogen die me vanuit de rechterhoek van de zaal aanstaren. Het is een jongeman met een langwerpige gezicht, strakke kaaklijn en halflang, donkerbruin haar dat warrig om zijn gezicht valt. Hij zit aan het uiteinde van de lange tafel bij het raam.

Wanneer onze blikken kruisen, toont hij me een brede grijns. Vlug richt ik me op de dansende mensen voor me.

Wie is hij? Ik kan me niet herinneren dat we aan elkaar zijn voorgesteld.

Plotseling klinkt er een doffe knal van de dichtslaaende deuren aan de andere kant van de zaal. Een oude man strompelt naar binnen, een oude bekende om precies te zijn. Mijn lippen krullen omhoog in een brede glimlach als ik hem doelgericht mijn kant op zie komen. Onderweg stoot hij tegen een chique dame aan, waardoor ze bijna haar glas laat vallen. Ze kijkt de oude man kwaad aan, maar hij mompelt iets en loopt door zonder haar een blik waardig te gunnen.

‘Wagner.’ Ik sta op, blij dat ik een goede reden heb om mijn ‘troon’ te verlaten, en steek mijn hand naar hem uit.

Wagner pakt mijn hand met beide handen aan en schudt hem vrolijk op en neer, zijn ruwe handen voelen warm aan. ‘Nou, nou,

Sarina. Je hoeft toch niet op te staan voor deze oude man?’

Het kale gedeelte midden op zijn hoofd glanst in het gele licht van de Rai kristallen en zijn borstelige snor steekt vrolijk in een punt omhoog – een snor verreweg superieur aan die van Hutch.

‘Voor jou altijd, Wagner.’

De opa van vaderskant is helaas gestorven voor mijn geboorte, en mijn de vader van mijn moeder heb ik maar één keer in mijn leven gezien – ik kan het me niet eens meer herinneren. Dus heb ik Wagner geadopteerd als mijn opa. Ondanks dat hij voor de Raad werkt, is hij compleet anders. Een wereld van verschil, om het zo maar te noemen. Letterlijk, want hij komt oorspronkelijk van de Aarde, terwijl ik – net zoals iedereen die ik ken – op Lumin ben geboren.

Achter Wagner schuilt een klein kind dat ongeduldig aan de jas van de oude man trekt.

‘O, ja, natuurlijk,’ mompelt Wagner. ‘Daarom ben ik ook wat later.’ *Je komt altijd te laat*, denk ik bij mezelf en ik onderdruk een lach. ‘Dit is James.’

Ik kan nog net de neiging bedwingen om voorover te bukken – een beweging die mijn jurk niet toestaat – en zak lichtjes door mijn knieën. ‘Hallo, James.’

Hij kijkt me met zijn grote, blauwgrijze ogen nieuwsgierig aan. ‘Je lijkt op een prinses.’ Ik weet niet zeker of ik daar blij mee moet zijn, maar zijn schattige, hoge stemmetje doet mijn hart smelten. Net zoals James’ donkere haar dat netjes opzij is gekamd en een perfect geheel vormt met zijn pak en de gele strik om zijn hals.

Nog een reden waarom ik niet met een Peter kan trouwen: ik wil kinderen. Minstens eentje die net zo schattig is als James hier.

Wagner heeft voor zover ik weet geen vrouw, geen kinderen, laat staan kleinkinderen. Ook heeft hij verder geen familie hier op

Lumin. ‘Hoe is... Wie... Waar...’ Ik heb werkelijk geen idee hoe ik het hem moet vragen, maar Wagner begrijpt gelukkig wat ik bedoel en beantwoordt de vraag al voor ik hem kan formuleren.

‘Ik heb hem een paar dagen geleden gevonden,’ zegt hij. ‘Hij is net als ik.’

Een Aardling, bedoelt hij daar vermoedelijk mee. Veel mensen kijken op de Aardlingen neer omdat ze andere ideeën en gebruiken hebben dan wij. Iets wat ik juist interessant vind. Helaas zijn de meeste mensen blijkbaar wat eenkennig.

‘O,’ zeg ik, terwijl ik de bezorgdheid in mijn stem probeer te verhullen. Ik wil kleine James niet van streek maken.

‘Daarom heb ik besloten mijn oude project weer op te pakken.’

Een weg terug naar huis vinden, naar Aarde.

‘Als er iets is wat we voor je kunnen doen,’ glimlach ik, ‘moet je het maar zeggen.’

De rillingen die door mijn lijf gieren nemen in de loop van de avond toe – ik kan me niet langer op de muziek of mensen concentreren, ruik zelfs het eten al niet meer.

‘Ik ga even een luchtje scheppen,’ zeg ik tegen Zed. Wanneer hij naar voren stapt om me achterna te lopen voeg ik eraan toe: ‘Alsjeblieft, ga iets eten. Je staat daar al de hele avond. Zo groot is de zaal nu ook weer niet. Ik loop gewoon even naar het raam toe.’

Hij knikt en blijft staan. Zed is een van de weinige lijfwachten die zich iets van mijn verzoeken aantrekt. Een ander was me waarschijnlijk gevolgd.

Duizeligheid overvalt me en ik wankel naar de hoge ramen iets verderop. Zed volgt mijn advies uiteindelijk toch niet op en blijft op zijn positie staan, terwijl hij me nauwlettend in de gaten houdt. Ik sein subtiel met mijn handen naar hem dat het goed met me gaat.

Hij lijkt iets meer gerustgesteld.

Ik neem de frisse lucht, die via de ramen naar binnen stroomt, met een diepe ademteug in me op. De rillingen nemen niet af, maar ik ben wel dankbaar dat ik me voor even op iets anders kan focussen.

‘Hi.’ De jongen met het warrige haar die me eerder deze avond had aangestaard komt naast me staan. In beide handen houdt hij een glas vast. ‘Je ziet eruit alsof je wel een drankje kunt gebruiken.’

Onhandig neem ik het glas van hem over, de lilakleurige vloeistof vliegt door mijn gestuntel bijna over de rand. ‘Bedankt.’ Ik voel de hitte naar mijn wangen stijgen. ‘Volgens mij zijn we nog niet aan elkaar voorgesteld?’

‘Nee, dat klopt.’

Er valt een ongemakkelijke stilte. Althans, voor mij is die ongemakkelijk. Hij blijft naar me glimlachen en staren, alsof hij een bang konijntje observeert. Ik neem een flinke slok en laat de scherpte van de alcohol door mijn keel gieren. ‘Ik ben Sarina,’ zeg ik vervolgens.

‘Dat had ik door.’ Zijn mondhoeken schieten omhoog in een speelse grijns, er zit een lichte barst in zijn onderlip. ‘Is paars je lievelingskleur, Sarina?’

‘Pardon?’

Hij bekijkt me van top tot teen, wijst naar de decoratie in de ruimte en houdt zijn glas omhoog. Hij nipt voorzichtig aan het drankje en ik zie dat hij moeite doet een smerig gezicht te verbergen.

Er ontsnapt een lachje aan mijn lippen, maar ik doe alsof ik het niet heb gezien. ‘O, natuurlijk. Nee, dit was mijn moeders idee. Ze houdt ervan om alle kleuren op elkaar af te stemmen.’

Een halve leugen. Ooit was paars inderdaad mijn lievelingskleur en ik heb spijt van de dag dat ik dat aan de Raad heb verteld, maar dat wil ik niet tegen... wie zeggen? Verdorie, hij heeft zijn naam nog steeds niet verteld!

Hij zet een stap dichterbij, waardoor ik een stap naar achteren zet en nog een slok neem. ‘Wat is dan je lievelingskleur?’

‘Eh... Ik weet het niet zeker. Ik denk niet dat ik één lievelingskleur heb eigenlijk. Alle kleuren bij elkaar vormen het mooiste geheel.’

Hij zet nog een stap naar voren en ik bots tegen de uitstekende wand die het ene raam van het andere scheidt. De jongen leunt met zijn linkerarm tegen het raam, waardoor hij me in de hoek insluit, onze lichamen slechts een handlengte van elkaar verwijderd. De neiging om hem weg te duwen is groot, maar ik durf geen scène te maken met al die mensen om ons heen. ‘Die van mij is groen,’ zegt hij met gedempte stem. ‘Het lichte groen van de bladeren in het begin van de lente.’ Zijn grijns wordt steeds breder en zijn ogen lijken te glinsteren. ‘Net als het groen van jouw ogen.’

Ik heb het gevoel dat hij langzaam steeds dichterbij komt en hoger boven me uit toort, alsof hij een plotselinge groeispurt heeft gekregen. Mijn hart klopt wild, mijn benen voelen week. De rillingen nemen in kracht toe en slaan als een woeste golf over me heen. *Gevaar? Of is hij een Peter?* Het liefst wil ik Zed om hulp roepen, maar ik klem mijn lippen stevig op elkaar.

Wie denkt hij wel niet dat hij is dat hij zo tegen me durft te praten?

Ik sta te trillen op mijn benen, wanneer een schelle vrouwenstem ons onderbreekt. ‘Mael! Jij domme jongen.’

Mael deinst geschrokken naar achteren en oogt lang zo groot niet meer als daarvoor.

De oude vrouw met het spierwitte haar die eerder met Hutch stond te praten slaat Mael op zijn hoofd met haar waaier. Met getuite lippen en samengeknepen ogen neemt ze me keurend in zich op. Zonder iets te zeggen draait ze zich om en sleurt Mael met zich mee.

Wat moest dat precies voorstellen?

Opgelucht leun ik tegen de wand aan. De koude lucht die van

het raam komt doet me goed, maar niet goed genoeg. Er is meer voor nodig om me te kalmeren.

Zed komt naar me toe gesneld. ‘Gaat het wel met je?’

‘Ik weet het niet,’ beken ik. ‘Ik voel me al de hele dag een beetje... vreemd.’

‘Waarom heb je dat niet eerder gezegd?’ Zijn blik staat ernstig. ‘Je ziet bleek. Ik breng je naar je kamer.’

‘Nee, dat hoeft niet...’

‘Ik leg het later wel uit aan meneer en mevrouw Luqen,’ zegt hij, terwijl hij zijn arm naar me uitsteekt. ‘Kom.’

Ik pak zijn arm beet en loop gehoorzaam met hem mee, wurmend tussen de mensen, langs de tafels en stoelen, zo dicht mogelijk langs de muren van de zaal. We zijn amper halverwege wanneer de rillingen ineens zo intens door mijn lijf gieren dat het lijkt alsof iemand een schakelaar heeft overgehaald. Alsof mijn huid ieder moment van mijn lichaam kan scheuren, en ik zak op de grond. Ik gil zo hard dat ik het gevoel heb dat ik mijn stem nooit meer kan gebruiken.

De beelden van het woeste zeewater, ons krakkemikkig vlot, en de angstige uitdrukking op mijn zus’ gezicht flitsen in mijn hoofd voorbij. Ik weet het nu zeker: de rillingen zijn hetzelfde als acht jaar geleden. *Gevaar.*

Achter me klinkt schel gerinkel, alsof de ramen spontaan uit elkaar barsten en ik zou zweren dat ik niet de enige ben wiens schreeuw de ruimte vult.

‘Ik heb je.’ Zeds stem klinkt dichtbij. Ik voel zijn warme lichaam tegen mijn rug drukken, als een beschermende koepel om me heen.

Moeizaam open ik mijn ogen. Honderden, misschien wel duizenden, schaduwballen vliegen om ons heen en slokken het licht van de ruimte op. *Nachtelfen? Wat doen die hier?*

Er valt een man voor me neer op de grond, zijn ogen stevig dichtgeknepen, zijn handen tegen zijn oren gedrukt, terwijl hij luidkeels schreeuwt. Net zoals ik. Net zoals de rest van de bezoekers. De nachtelijke plagen de gasten met nachtmerries, hun gegil is daar een duidelijk bewijs van.

Ik voel Zed van me afglijden en ook zijn geschreeuw overstemt de klassieke muziek die onheilspellend door de ruimte galmt.

Ze hebben Zed te pakken. ‘Nee, laat Zed met rust!’ Het gebrom van de nachtelijke klinkt als gelach. Ze laten mij verder met rust, maar waarom ook niet? Ik bevind me al in een nachtmerrie.

Twee zwarte damesschoenen doemen voor mij op. Ik kan me niet eens herinneren wanneer mijn hoofd de houten vloer heeft geraakt. Ik zie alleen nog een donkergroene rok die elegant over de vloer drapeert wanneer ze bukt, voordat de wereld zich volledig in duisternis en nachtmerries hult.

Hoofdstuk 4

SULA

Een warm licht sijpelt onder de deur van Ax' hut door. De neiging om simpelweg naar mijn eigen hut te gaan is groot, maar een klein stemmetje in mijn hoofd zegt dat ik naar binnen moet gaan. Mijn excuses moet aanbieden.

Op het moment dat ik zijn deur wil openen, onderbreekt een lieflijk melodietje de stilte van de nacht. De hoge en toch zachte klanken bevroeren me op mijn plek.

Morgen, zeg ik in gedachten tegen mezelf. Ik kan hem beter niet storen nu.

De muziek houdt plotseling op en ik schrik van Ax' stem, wanneer hij zegt: 'Kom binnen, Sula.'

Ik open zo zelfverzekerd mogelijk de deur. 'Hoe wist je dat ik het was?'

'Wie anders zou op dit tijdstip als een krankzinnige voor mijn hut staan?' Zijn glimlach verwarmt mijn hart en het geeft me de moed om op de stoel naast hem te gaan zitten.

Nu is je moment! Zeg dat het je spijt van vanmiddag. Toe, zeg het! 'Wat is dat?' Ik wijs naar het vreemde doosje op tafel. In de deksel

is een zon of ster – het is moeilijk te zien – gegraveerd, waar zeven muzieknoden omheen dansen.

‘Nog nooit een muziekdooos gezien?’

‘Anders vroeg ik toch niet wat het was?’

Hij ontbloot zijn tanden in een brede lach.

Ik neem het terug – Ax’ glimlach verwarmt niet alleen mijn hart, maar de hele ruimte.

‘Mijn ouders hebben het gevonden, zo’n twintig jaar geleden.’

We kijken elkaar veelbetekenend aan. *Ja, tuurlijk, ‘gevonden’.*

‘Mijn zusje en ik kregen allebei een muziekdooosje tijdens de Zonneviering,’ vertelt Ax verder. ‘Natuurlijk kreeg zij de mooiste, degene met een sierlijke wereldkaart van de Aardlingen erop.’

‘Uiteraard.’

Ax draait aan het verroeste hendeltje en de muziek keert terug in de hut. ‘Dus smeed ik de mijne op de grond toen ze weigerde te ruilen.’ Hij wijst naar een kleine beschadiging op de rand, wat blijkbaar niet door de tijd is ontstaan. ‘Vader werd woest, maar moeder nam het voor me op, zoals altijd. “De volgende keer krijg je een echte wereldkaart,” zei ze om me te sussen. Maar ik wilde helemaal geen wereldkaart. Ik wilde gewoon wat mijn zusje had.’

‘Heel volwassen van je.’

Zijn wenkbrauw schiet omhoog. ‘Kom op, ik was zes.’

‘Een verwende zesjarige blijkbaar.’

‘Beter dan een verwende negentienjarige.’

Oké, die had ik verdiend.

Ik haal mijn schouders onverschillig op.

‘Ondanks alles wat er is gebeurd, zijn er nog steeds momenten dat ik terugverlang naar die tijd. Het maakt niet uit hoe oud je bent; een kind wil altijd de liefde van zijn ouders.’

Ik slik en ga wat rechter zitten. *Het bevalt me niet welke richting dit op gaat*, denk ik bij mezelf, en nog voordat ik het gesprek een

andere kant op kan sturen, laat hij de bom vallen. ‘Ik denk dat het tijd is dat je terugkeert naar je ouders. Of dat je ze in ieder geval opzoekt.’

‘Ga jij dan een roof plegen zodat we naar de Onderwereld kunnen reizen?’ Ax’ blik vertelt me genoeg. ‘Precies, daar zitten we beiden niet op te wachten. Het lijkt erop dat we een impasse hebben bereikt.’

Ax leunt zijn kin in zijn linkerhand en zucht. ‘Een wat?’

‘Impasse. Een moeilijke situatie waar we niet uit gaan komen. Je gaat er niet dood aan om eens een boek open te slaan.’

‘En jij gaat er niet dood aan om eens te zeggen dat het je spijt.’

Touché.

‘Dat kun je niet zeker weten,’ zeg ik, terwijl ik mijn ene been over het andere sla. ‘Misschien krijg ik wel spontaan een hartaanval als ik het probeer. Dat risico wil ik niet lopen.’

Ax trekt een wenkbrauw op en zijn mondhoek krult omhoog, terwijl hij teleurgesteld zijn hoofd schudt. Hij staat op, trapt zijn laarzen uit en ploft op bed.

‘Zal ik je nog behandelen met een Mizu kristal?’ vraag ik, terwijl ik de nerveuze toon in mijn stem probeer te verbergen. Ik open het doosje op zijn nachtkastje en reik naar een van de helderblauwe kristallen die daarin liggen.

‘Morgen,’ zegt Ax op vlakke toon. Hij heeft zijn arm over zijn ogen geslagen. ‘Welterusten, Sula.’

Ik laat het kristal los en sluit de klep van het doosje. ‘Slaap lekker, Ax.’ Met gemengde gevoelens loop ik naar de deur van de hut en blijf nog even staan voordat ik hem open. ‘O, en... Ax?’

‘Hm?’

Het spijt me. Sorry van vanmiddag. Ik meende niet wat ik zei.

Ik krijg de woorden niet over mijn lippen. In plaats daarvan zeg ik: ‘Ik ga nergens heen. Je hebt me voorlopig nog nodig.’

Een lichte draai aan de schakelaar is genoeg om mijn hut te verlichten met de Rai kristallen, die een aangenaam geel licht op de houten steunbalken werpen. Kaarslicht is duizendmaal mooier, maar het is een gedoe om ze telkens aan te steken. En dan heb ik het nog niet eens over de rooklucht die met het uitblazen gepaard gaat. Of het brandgevaar.

De ruimte is eenvoudig ingericht. Een eenpersoonsbed aan de linkerkant en een ingebouwde kast aan de rechterkant, met een vierkant raam in de muur tegenover me waar een luik overheen valt. Ik heb uitzicht op het dek en als je goed kijkt, kun je de zee in de verte zien. Ik gebruik het raam echter voornamelijk om de hut te luchten.

Het is misschien niet veel, maar ik ben tevreden.

Ik loop naar de kleine, ronde spiegel die aan de zijkant van de kast is vastgespijkerd. In het midden loopt een barst die mijn gezicht in tweeën slijt. *Terug naar mijn ouders, wat een grap.* Ik haal mijn hand door mijn witblonde haar dat net op mijn schouders valt, en veeg de lok die voor mijn linkeroog valt opzij. Met mijn duim wrijf ik de dikke, zwarte kool onder mijn ogen weg. Ik staar een poosje naar de lichtgroene kleur van mijn irissen. Kon ik die kleur ook maar veranderen met mijn Gave, net zoals mijn haar. Net zoals de wenkbrauwen die ik dik en donker heb gekleurd.

Ik staar naar de onderste lade van mijn kast en vraag me af hoelang het geleden is dat ik die heb geopend. *Doe het niet,* zeg ik tegen mezelf, maar mijn verstand verliest de strijd wel vaker. De la geeft zich niet gemakkelijk gewonnen, maar na een flinke ruk heb ik hem open. Een muffige geur komt me tegemoet. Ik staar naar de donkere kraal die als oog dient van het knuffelkonijn. Op de plek waar zijn andere oog had moeten zitten steken twee grijze draden uit. De stof voelt vies ruw aan mijn handen, toch geef ik toe aan mijn kinderlijke neiging en druk de knuffel stevig tegen me aan.

Waarom?

Een warme traan kietelt mijn wang.

Waarom was 'uit het oog, uit het hart' voor hen zoveel makkelijker dan voor mij?

Waar je je ook bevindt in de haven, er is geen ontkomen aan de bedompte zweetlucht van de werklui. En het geschreeuw van de – voornamelijk – mannen doet mijn humeur ook geen goed. Met bevende armen sjouw ik een van de laatste kratten het schip op, waarna ik neerplof op het dek.

Ax veegt het zweet van zijn voorhoofd. 'Dit was de laatste.'

Ik slaak een diepe zucht, alsof ik mijn laatste adem uitblaas. 'Eindelijk.'

Vanuit de verte komt iemand schreeuwend naar ons toegerend. Ik zit meteen recht overeind. Met zijn donkere huid als pure chocolade en een kale kop is het niet moeilijk te zien wie het is. 'Kapitein Ax, ik hoop dat ik n–iet stoor. Zou ik een m-minuutje van uw tijd mogen?' zegt hij buiten adem.

'Zeg het eens, Kalb.'

'Deze po-posters hangen overal in de s–tad.' Hij houdt een vel papier omhoog, met daarop in het zwart een nauwkeurige schets van een jonge meid gedrukt. Bovenaan het blad staat in dikke letters een grote kop met de tekst 'VERMIST'.

Ik haal mijn schouders op. 'Oké, iemand is vermist. Dus?'

'Met alle respect mejuffrouw S–ula, maar m–mag ik –'

'Ja?' Ik draai cirkeltjes met mijn hand, gebarend dat hij op moet schieten.

'U wijzen op...' Hij blijft hangen op de letter p.

'Op wat, Kalb?'

‘Sula, pest hem niet zo.’

Ik rol met mijn ogen. *Was het maar bedoeld om hem te pesten.*

‘Kijk!’ Kalb wijst naar het portret. Lange krullen, hartvormig gezicht, amandelvormige ogen met... een klein moedervlekje onder haar linkeroog.

Ik gris de poster uit Kalbs handen en tuur naar de informatie die erop staat. ‘Nee.’

‘Wat is er?’ vraagt Ax.

Sarina. Ik schud mijn hoofd vol ongeloof. ‘Het gaat om Sarina. Sarina Lu...’

‘Sarina wie, Sula?’ Hij grijnst breed en ik weet dat hij me probeert terug te pakken voor Kalb, maar ik ben niet in de stemming voor grappen.

‘Luqen!’

Zijn grijns verdwijnt zo snel als ze gekomen is. ‘Als in Sula Luqen?’

‘Wat denk je zelf?’

Zijn gezicht betreft en hij leunt tegen de balustrade van het schip.

Mompelend lees ik de tekst hardop voor. ‘Laatst gezien bij de ingang van het Miwaku bos, oostkant.’

‘Het Miwaku bos? Dat is...’ Ax’ stem is amper hoorbaar.

‘Belachelijk,’ zeg ik. Onwillekeurig kreuk ik de poster in mijn hand wanneer mijn oog valt op het bedrag dat ze over hebben voor Sarina.

‘Ik zou eerder zeggen: een vreselijke plek om te verdwalen.’

Kalb veegt de druppels zweet van zijn voorhoofd. ‘Die arme m-meid. Helemaal alleen, in een v... in een vervloekt bos.’

‘Ja, ja. Dat ook, maar kijk.’ Ik duw de poster zowaar in Ax’ gezicht. Zijn mond vormt een kleine O wanneer zijn oog op de beloning valt, en fluit dan. ‘Niet te zuinig.’

Kalb kijkt over Ax’ schouder mee. ‘Daar kunnen we een hele tijd m-mee vooruit.’

‘Of een reis mee maken,’ zeg ik glimlachend.

‘Vergeet het geld,’ zegt Ax. ‘Het gaat hier om je zus toch?’

Ik knik. *Ja, mijn zús, van alle mensen. Wat fijn dat mijn ouders wel flink wat over hebben voor háár.*

‘Sula, wat wil je doen?’

‘Wat bedoel je, wat wil ik doen?’

Hij houdt zijn hoofd schuin en kijkt me medelijdend aan – goh, wat haat ik die blik!

Gefrustreerd bal ik mijn handen tot vuisten en staar naar de verkreukte poster. *Als ik Sarina vind, terugbreng naar huis en die belachelijk hoge beloning opeis, kunnen we eindelijk de reis naar de Onderwereld maken. Maar als ik Sarina vind... Zou ze me herkennen na zoveel jaar? Wil ik dat ze me herkent? Moet ik mijn ouders weer zien?*

Ik sla mijn handen in de lucht. ‘Weet ik veel.’

‘Want het zou op zich niet verkeerd zijn om –’

‘Ik zei toch dat ik het nog niet weet?’

Getsie, nu kijkt Kalb me ook al aan met een medelijdende blik. Hou toch op.

Ik spring en probeer weg te vliegen, maar beland met een knal terug op de grond. *Blijde gedachten, blijde gedachten, blijde gedachten.*

Die keer dat ik een puddingbroodje uit mijn gedachten wist te toveren – en het smaakte.

Toen ik een kostbare roman van de Aardlingen had ‘gevonden’ en gelezen op het dek in de zon.

Ax zonder shirt.

Voor ik het weet komen mijn voeten van de grond en vlieg ik omhoog naar het kraaiennest.

‘Sula!’ Ax’ stem klinkt fel en ik weet heel goed waarom, maar het kan me niets schelen dat iemand mij misschien heeft gezien. Na vandaag zijn we hier toch weer weg en reizen we door naar onze volgende bestemming. Tegen de tijd dat we hier terugkomen, zijn

ze het allang vergeten. En anders maar niet. Laat de Radicalen me maar pakken.

Opgelucht daal ik neer in het kraaiennest. De tintelingen in mijn voeten verdwijnen, net als de heerlijke kriebels in mijn buik. Hoe kon ik het vergeten? *Niets fijner dan vliegen.*

Mijn wallen voelen dik aan en mijn oogleden prikken. Ik haat het als ik heb gehuild. Ondanks het winterse briesje hier bovenin, voelt het niet koud. Hoe kan dat ook als de felle middagzon je huid half wegbrandt?

In de verte klinkt gekreun en gevloek en wanneer ik over de balustrade hang, zie ik dat het Diosa is die via de touwladder omhoogklimt. Ze hijst zichzelf in het kraaiennest en ploft naast me neer. ‘Hé mop,’ puft ze. Haar donkere bos haar hangt naar links, alsof er een stevige wind doorheen heeft gewaaid, terwijl de andere kant kort geschoren is. Ze veegt het zweet van haar gerimpelde voorhoofd en kijkt me half lachend aan.

‘Wat doe jij hier?’

‘Dankjewel, zeggen we dan.’ Ze knijpt zachtjes in mijn kuit. ‘Je make-up is naar de manen Mimas en Titania.’

Automatisch glijden mijn vingers richting mijn oogleden, en ik kijk naar de zwarte vegen die er nu op zitten. ‘Nou en.’

‘Veel én. Make-up is de beste wapenrusting voor een vrouw.’

‘En borsten.’

Diosa schiet in de lach en haar geknor maakt dat ik ook moet lachen. ‘Heb jij even mazzel dat je gezegend bent met die meloenen.’

‘Dat dacht ik.’ Ik steek trots mijn borst vooruit.

Ze gaat tegen me aan zitten en slaat een arm om mijn schouder. ‘Dus... je dubbelganger wordt vermist.’

‘Gatver, zeg dat nooit meer. Ik lijk in niets op haar.’

‘Hé, het spreekt voor zich dat je duizendmaal knapper bent.’

Ze wrijft liefkozend over mijn schouder, wat me het gevoel geeft dat er toch iemand is die een beetje om me geeft.

Voor even luisteren we naar niets anders dan de wind en het geklets van de golven tegen het schip. Bovenin voel je het geschommel veel beter. Toch word ik er niet misselijk van, het kalmeert me als een baby in een ledikant die zachtjes heen en weer wordt gewiegd.

‘Ax wil dat ik terug naar huis ga,’ zeg ik, terwijl ik moeite doe om mijn stem niet over te laten slaan. Ik begrijp niet waarom hij me per se weg wil hebben.

Ze omhelst me zo stevig dat ik bijna geen lucht meer krijg. ‘Wat een onzin. Je bent mijn dochter nu, zij hebben hun kans gehad.’ Haar opmerking maakt me blij, en toch ontgaat de steek in mijn hart me niet.

Ik knijp mijn ogen dicht en glimlach stiekem. ‘Laat me los.’

‘Nooit.’

Uiteindelijk laat ze me toch iets losser. Ik adem overdreven opgelucht uit.

‘Maar even zonder gekheid... Wat ben je van plan met je zus?’

‘Ik weet het niet. Er staat niet op de poster waarom ze vermist wordt. Wat als ze in de problemen zit en mijn hulp nodig heeft? Ondanks alles voel ik me verplicht om haar te helpen. Maar misschien is ze gewoon weggelopen van huis en wil ze helemaal niet gevonden worden.’

‘Zelfs niet door haar bloedeigen zus, denk je?’

‘Niemand heeft naar mij gezocht toen Ademar me had ontvoerd en toen ik eenmaal terug kon... nou ja, je weet wat ze hebben gedaan.’ Ik slik en verdring de nare herinneringen. ‘Maar goed. Stel dat ik het probeer en haar vind? Ik weet niet zeker of ik wel de behoefte heb om haar te zien, laat staan mijn ouders.’

‘Dat snap ik ja.’ Diosa smeert wat uitgelopen make-up van mijn gezicht. ‘Wat je ook besluit te doen: vergeet niet dat je hier altijd

een familie hebt.’

‘Weet ik.’

‘Je kan ook altijd Sariantje naar huis brengen, de beloning opeisen en ervandoor gaan.’ Ze haalt haar schouders op.

‘Jouw gedachten zijn echt door- en door verknipt.’ Ik schud lachend mijn hoofd.

Diosa glimlacht breed, alsof ik haar zojuist een geweldig compliment heb gegeven. ‘Zeg niet dat je daar niet aan hebt gedacht.’

‘Natuurlijk wel.’

‘Grote meid.’ Ze klopt op mijn schouder.

‘Ik heb het geleerd van de beste.’

Ik vlieg naar beneden en tref Ax bij het stuurwiel. Hij werpt een korte blik op me, maar zegt niets.

Diosa heeft gelijk: als het niets wordt met Sarina, kan ik altijd nog voor de beloning gaan.

‘Waar wacht je nog op?’ zeg ik tegen hem. ‘Zet koers naar het Miwaku bos. Het is tijd voor een reünie.’